

Sygnatura akt IV Ka 359/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SSO Sylwana Wirth SSO Adam Pietrzak
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Małgorzaty Stanny Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

rozpoznawał sprawę **A. K.**

oskarżonej z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 13 lutego 2014 roku , sygnatura akt II K 453/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 100 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 359 / 14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich oskarżył A. K.o to, że w dniu 13 czerwca 2012 roku na skrzyżowaniu ul. (...)z ul. (...)w Z. woj. (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...)nr rej. (...)naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując wypadek w ten sposób, że jadąc ul. (...)w kierunku wyjazdu do drogi nr (...)nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania w sposób nieprawidłowy, niezgodny z przepisami ruchu drogowego i w miejscu niedozwolonym manewru wyprzedzania jadącego w tym samym kierunku i wykonującego manewr skrętu w lewo w ul. (...)rowerzysty J. M., nie dostosowała się o do oznakowania poziomego i w obrębie skrzyżowania potrąciła rowerzystę w wyniku czego J. M.doznał obrażeń ciała w postaci złamania szyjki kości udowej prawej, urazowej odmy płucnowej oraz licznych złamań żeber po stronie lewej, tj. obrażeń ciała określonych w art. 157§1 kk

tj. o czyn z art. 177§1 kk

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 13 lutego 2014r. sygn. akt II K 453 /13:

I. na podstawie art. 66§1 kk w zw. z art. 67§1 kk postępowanie karne w stosunku do oskarżonej A. K.o czyn z art. 177§1 kk polegający na tym, że w dniu 13 czerwca 2012r. na skrzyżowaniu ul. (...)z ul. (...)w Z.. woj. (...)naruszyła nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 24 ust. 1 pkt 3 i art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...)nr rej. (...)na skutek niezachowania szczególnej ostrożności wykonała w sposób nieprawidłowy i niezgodny z przepisami ruchu drogowego manewr wyprzedzania jadącego w tym samym kierunku i wykonującego, po wcześniejszej sygnalizacji, manewr skrętu w lewo w ul. (...)rowerzysty J. M.i w obrębie skrzyżowania, doprowadziła do zderzenia z rowerem kierowanym przez J. M., w wyniku czego J. M.doznał obrażeń w postaci złamania szyjki kości udowej prawej, urazowej odmy opłucnowej oraz licznych złamań żeber po stronie lewej, tj. obrażeń ciała określonych w art. 157§1 kk, przy czym kierujący rowerem marki P.nr ramy (...)J. M.przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności wymaganej przy zmianie kierunku jazdy określonej w art. 22 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 3 Prawo o ruchu drogowym polegającej na nienależytym upewnieniu się bezpośrednio przed fizycznym wykonaniem manewru skrętu w lewo, że będzie wyprzedzany przez samochód marki V. (...)nr rej. (...)prowadzony przez A. K.i kontynuowaniu manewru pomimo, że miał możliwość rozpoznania, że będzie wyprzedzany i odstąpienia od wykonania manewru skrętu w lewo, co dawało mu możliwość uniknięcia wypadku, warunkowo umarzył tytułem próby na okres 1 /jednego/ roku;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądził od oskarżonej A. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, a na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza jej opłatę w kwocie 100 zł.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodziła się oskarżona, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący obrońca na podstawie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a w szczególności:

- art. 5 § 2 kpk poprzez niezgodne z powyższym przepisem rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonej istotnych wątpliwości w sprawie, a w szczególności odmiennych informacji co do czasu oraz sposobu sygnalizacji manewru skrętu w lewo przez kierującego rowerem, jak również samego wykonania manewru;
- art. 7 oraz art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkującą dokonaniem błędnych ustaleń, że kierujący rowerem J. M. przed zderzeniem z samochodem osobowym marki V. (...) zjechał do osi jezdni i wykonał manewr skrętu w lewo, podczas gdy wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, w szczególności ustalony w opinii biegłego sądowego W. K. – możliwy obszar miejsca zdarzenia, jak również przeprowadzony eksperyment procesowy nie pozwalał na dokonanie takich ustaleń, a wręcz przeciwnie, czynił wersje kierującego rowerem „**mało prawdopodobną**”, a wersje oskarżoną „**bardzo możliwą**”;
- art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na pominięciu w uzasadnieniu wyroku pełnego wyjaśnienia dlaczego Sąd Rejonowy nie uznał dowodów przeciwnych, a w szczególności odmówił waloru wiarygodności spójnym oraz logicznym wyjaśnieniom oskarżonej, uznając wyłącznie dowody przeciwne;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku oraz mających wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że:

- oskarżona nie wiedziała, że po lewej stronie ul. (...) znajduje się skrzyżowanie z ul. (...) jak również nie zwróciła ona uwagi na znaki drogowe informujące, że zbliża się do skrzyżowania, gdy w rzeczywistości brak było jakichkolwiek podstaw do takiego uznania;
- oskarżona wykonywała manewr wyprzedzenia rowerzysty jego lewą stroną, jadąc lewym pasem ruchu poza linią ciągłą, a tym samym pod prąd, co przeczy zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego;

- kierujący rowerem wykonywał manewr skrętu w lewo w sposób prawidłowy, tj. od osi jezdni, a nie z okolic prawej jezdni, gdy w rzeczywistości przeczy temu całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego;
- kierujący rowerem sygnalizował zamiar skrętu w lewo w podanej przez siebie odległości oraz sposób, które to sygnalizowanie spełniało warunek wczesnego i wyraźnego, gdy w rzeczywistości przeczy temu całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego;

co w konsekwencji skutkowało przyjęciem przez Sąd Rejonowy, że oskarżona A. K. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując wypadek drogowy opisany w części dyspozytywnej wyroku, podczas gdy w świetle całokształtu materiału dowodowego, a w szczególności wobec istotnych rozbieżności pomiędzy obiema prezentowanymi wersjami zdarzeń przez uczestników oraz eksperymentu procesowego brak było podstaw do takiego uznania.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 437 § 2 kpk apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej A. K. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody, w którym to zakresie wypełnił także zapatrywania Sądu Okręgowego zawarte w poprzednim wyroku kasatoryjnym z dnia 26 lipca 2013r. sygn. akt IV Ka 487/13, w tym przeprowadził eksperyment procesowy na miejscu zdarzenia a jego wyniki zostały poddane ocenie przy pomocy uzupełniającej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K.. Wnioski końcowe wyroku mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku w pełni odpowiada wymogom art. 424 kpk. Sąd I instancji bardzo dokładnie analizował całokształt dowodów, żadnego z nich nie pomijając, wnikliwie ocenił wersje wypadku wynikające z wyjaśnień oskarżonej i pokrzywdzonego J. M. po czym wyprowadził jedynie słuszne wnioski końcowe i prawidłowo je uzasadnił.

Apelujący obrońca nie akceptuje trafności ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku, bezkrytycznie oczekując uznania za miarodajny dowód jedynie wyjaśnienia oskarżonej, które są cyt. „spójne oraz logiczne”, budując na tym wniosku zarzuty apelacyjne obrazy przepisów postępowania art. 5 § 2 kpk, art. 7 i art.410 kpk, art. 424 § 1 kpk a następnie błędnych ustaleń faktycznych. Niestety wyjaśnienia oskarżonej nie cechują się ani spójnością ani logicznością, jak to podnosi apelujący, przez co jedyne założenie dowodowe apelacji jest błędne, co czyni ją oczywiście bezzasadną. Najwyraźniej apelujący nie dostrzegł, że oskarżona przedstawiła w sprawie dwie różne wersje wypadku, obie zostały poddane należytej weryfikacji pod kątem wiarygodności, po czym Sąd wskazał, że przedstawiona na rozprawie wersja na walor wiarygodności nie zasługuje. Apelujący nie zna i nie analizuje wyjaśnień oskarżonej, złożonych w postępowaniu przygotowawczym, którym to Sąd dał wiarę, a które pozostają w relacji zgodności do wyjątkowo konsekwentnych, spójnych i logicznych zeznań pokrzywdzonego. W wyjaśnieniach tych oskarżona podaje m.in. cyt. „... nie zwróciłam uwagi czy były znaki poziome informujące, że zbliżam się do skrzyżowania. Obserwowałam linię ciągłą. Jadąc za tym rowerzystą zobaczyłam, że zjechał on w stronę środka prawego pasa ruchu... wyprzedzając rowerzystę. Nie zobaczyłam, że robię to na skrzyżowaniu. Będąc w trakcie wyprzedzania usłyszałam huk z prawej strony mojego samochodu..” k. 61 akt. Analizując chociażby tylko ten fragment wyjaśnień oskarżonej należy wysnuć uzasadniony wniosek, że oskarżona nienależycie obserwowała drogę przed pojazdem, bo nie dostrzegła zbliżającego się skrzyżowania, podjęła błędny manewr wyprzedzania rowerzysty, choć widziała, że ma on zamiar skrętu w lewo. Z wyjaśnień tych także ewidentnie wynika, że nie dostrzegła ani sygnalizowanego ręką przez pokrzywdzonego zamiaru skrętu w lewo ani nawet nie analizowała sposobu poruszania się rowerzysty, którego planowała wyprzedzić, więc i nie potrafiła wskazać jak w ogóle doszło do zderzenia jej samochodu z pokrzywdzonym rowerzystą. Oskarżona na rozprawie dążyła do zdyskredytowania tych wyjaśnień, obciążając przesłuchującego ją funkcjonariusza policji zasugerowaniem ich treści, co zostało także wyjaśnione, m.in. przez przesłuchanie w charakterze świadka owego

przesłuchującego oskarżoną funkcjonariusza A. T., który zdecydowanie zaprzeczył nakłanianiu oskarżonej do przyznania się do spowodowania wypadku oraz sporządzeniu protokołu jej wyjaśnień niezgodnie z ich treścią.

Okoliczności wypadkowe zostały poddane analizie przy pomocy uzupełnianej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., który nie wskazał jednej przyczyny i przebiegu wypadku ale przedstawił alternatywne wnioski, wynikające z wersji obu uczestników wypadku, żadnej z nich nie przyznając prymatu (k. 216 i 317 akt). Rzeczą Sądu meriti była analiza tych wersji, z czego się Sąd należycie wywiązał, przyjmując wniosek, że to oskarżona nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez niezachowanie szczególnej ostrożności wykonując nieprawidłowo na skrzyżowaniu manewr wyprzedzania rowerzysty, sygnalizującego zamiar skrętu w lewo, doprowadziła w ten sposób do zderzenia z rowerzystą i spowodowała obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Apelujący polemizuje z tym wnioskiem, podnosząc że ustawodawca zabronił manewru wyprzedzania na skrzyżowaniach, ale wyłącznie pojazdów silnikowych jadących po jezdni. Owszem, tego rodzaju unormowanie zawiera przepis art. 24 ust. 7 pkt. 3 prd, ale przecież stosownie do przepisu art. 24 ust. 1 pkt. 5 prd wyprzedzanie pojazdu lub uczestnika ruchu, który sygnalizuje zamiar skręcenia w lewo (jak w niniejszej sprawie)może odbywać się tylko z jego prawej strony.

Jednocześnie Sąd słusznie przyjął wniosek o przyczynieniu się pokrzywdzonego do wypadku, bowiem bezpośrednio przed wykonaniem skrętu w lewo zaniechał upewnienia się o możliwości bezkolizyjnego wykonania manewru, mimo że miał możliwość zaobserwowania wyprzedzania go przez oskarżoną.

Tak więc oczywiście bezpodstawne jest oczekiwanie apelującego zmiany wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od przypisanego jej czynu. Przyjęta kwalifikacja prawna czynu z art. 177 § 1 kk jest w pełni prawidłowa. Jakkolwiek obrażenia ciała pokrzywdzonego były dlań wyjątkowo dotkliwe i podlegały długiemu leczeniu szpitalnemu i ambulatoryjnemu (liczne złamania, szyjki kości udowej i żeber, odma opłucnowa), co wzmaga stopień społecznej szkodliwości czynu, to jednak Sąd Rejonowy potraktował oskarżoną wyjątkowo łagodnie, bo nie tylko warunkowo umorzył postępowanie wobec niej postępowanie, ale też na najkrótszy możliwy okres próby 1-go roku i w dodatku nie nałożył żadnych obowiązków probacyjnych.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art. 629 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.7 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżoną wobec przegrania apelacji.

ap